

Biciklin

Bizonytalankodtam. Ma kevesebbet, és csak addig, amíg időm engedte. Biciklin jobban megy a gondolkozás. Meg az ima. Tisztábbak a dolgok. Ilyenkor próbálom elvarrni az elvarratlan szálakat. Néha elvarrhatatlanok. Kevés a perc, amennyi van belőle, az is rossz helyre kerül. Helytelen helyre szóródik a homok. Keserű az utóíze az odakozmált időnek. Már megint nem jutott belőle imádságra. Vagy nem elég. Lehet-e eleget? Mindegy, ami kimaradt, biciklin pótlom. Korábban énekeltem. Most is szoktam, de értékesebbek lettek a saját szavak. Talán kényelmesebb, hogy nem kell belefeszítem az érzéseimet dalszövegekbe. Ha erőlködni kell, akkor az már csak félig jó. Úgy szép, ha szíven üt. Ha újraéleszt. Az is szép, mert életet ad. Egy-egy dal is tud. Mikor Isten szól rajtuk keresztül. Szóval mostanában kevesebbet énekelek. Inkább beszélgetek. Nem önmagammal. Azzal nem jutok előrébb. Hanem Istennel. Érzem, hogy nincsenek teljesen rendben a dolgok vele. Ezen a földön talán nem is lehet teljesen. De mégis, az elmaradt, vagy a sietésben elkopott békességet próbálom újra elkérni. Csak azért, hogy azzal induljak neki a napnak. Nem akarok egy hamis mosolyt visszatükröződve látni mások szemeiben. Legyen igazi az enyém. Meg vagyok váltva. Ez tény. Ezért örülhetek. Csak én olyan vagyok, hogy könnyen titkolom ezt az örömet. Betakarom búval. Teleakasztom aggodalommal. Mint mosott-mosatlan szennyessel. Tudom, hogy nem kellene. Hogy semmi felől ne aggódjál. Biciklin ez is más. Közeledek a célomhoz, ahol már nem adhatom másnak tovább a szennyest. Nem az ő inge. A levegő friss, a verőfényes nappal simogat.

Általában sietek. Azért, hogy ne gondoljam meg magam. Ne forduljak vissza. Mindig lenne miért. De azt nem lehet. Ezért imádkozom. Azt mondom, sajnálom, és komolyan is gondolom. Hangosan beszélek. Amit nem mondanék ki, akarva-akaratlanul is kicsúszik a számon, mint vizes kézből a szappan. Koppannak a titkolt,

át nem gondolt szavak a repedt betonúton. De nem baj, hadd menjenek. Hadd hallja az Isten. s közben hadd halljam én is. Hát ez van bennem. Ez nem jön ki olyan sokszor, mikor nyugalom van. Mikor csak otthon fekszem az ágyon és van időm igazi csendességre. Akarat és vágy talán van hozzá. A szükségessége egyértelmű. Szinte mindig. Olyankor zenével próbálok segíteni. Dicsőítő dalok. Angol nyelvűek, érthető a szövegük. Csillapítóakat keresek. Vegyék el az ostorát a fejbéli hajcsárnak, ne korbácsolja tovább gondolataimat. A magyar dalok nehezebbek. Kevésbé tudom helyzet szerint alkalmazni őket. Megint itt vagyunk. Erőlködöm, hogy majd a zenében megtalálom azt, ami után békésen fekvő koslatok. Nem mindig megy. Mások jutnak eszembe. Ha őértük könyörgök, közben bennem is mozdulhatnak meg dolgok, közelebb kerülhetnek a válaszokhoz, célokhoz. Sokan jönnek elém. Néha bele sem fér mindenki. Nem baj, kipótolja imám. Ez megnyugtat. Igen, ezt tudnom kellett volna már az elején is. Hogy ne csak beleessek a csendbe. Akkor próbálkozhatok. Erre kellene gondolni: hiányos vagyok. Halálosan hiányos. Senki sincs másképp. Nincs szükségben szűkölködő. Abból itt mindenkinek jut. Nem büntetés ez, csupán lehetőség. Ha az ember felismeri a hiányt, felismerheti azt is mivel töltheti meg. Kivel. Azt a bizonyos pascalos úrt a szívében. Sok mindennel pótolnám. De azt nem lehet mással. Ha az ételbe só kellene, nem rakhatunk bele cukrot. Az nem segít. Sótlan élet is van. Ahhoz se illik az édesítőszer. Ezért vagyok itt. Például az ágyon, gyűrött Bibliával, okostelefonnal. A biciklin is ezért ülök szívesen. Nem azért mert eljutok valahova. Hanem mert kérhetek, hogy legyen. Hogy ne hamis és béna aromájú napom legyen. Ízetlen életem. S mikor töltekezek, megint azt veszem észre, az idő most sem maradt nyugton. Ezért is lehet imádkozni. Vagyis lehetne. De már zárom a zárat, búcsúzom Bukfencről, a kutyánktól. Ülök az ülésen. S tekerek. Közben befejezem,

amit elkezdtem. Másképp nem lehet. Már mint végig csinálni egy napot. Mindent befejezetlenül hagyni, azt nem érdemes. Az nekem is fáj.

Sokat taposom a pedált egy nap. Ha kevés cuccal megúszom az indulásokat, kéz nélkül kapaszkodom a kormányba. Görnyedve ülök, ilyen a hátam. Biciklin próbálok erre is figyelni. De inkább az imámra. Sok minden letisztul előttem. Nem mindig a látvány. Reggel összefogdostam a szemüvegem, a félhomályban, félálomban nem tűnt fel. Most látom. Csak amit vele kellene, azt nem. De sebaj, most a lelkemnek jut ez a feladat. A tisztánlátás.

Este, Bibliaóra és rokonlátogatás után, tekerek megint. Most már haza. Sötét van már, szinte teljesen. Megnyúlt a kékes paplan. Álmosan pislognak a csillagok. De most nem erre figyelek. Örömöm van. Az előzőn felüli. Vagy ahhoz kapcsolódva. Mindenesetre köze van hozzá, ez nem lehetne boldogság amaz nélkül. Legutóbbi utamon megint csak vergődött a lelkem. Mit kellene, hogyan kellene. Bűnvallással lett vége. Bizonytalan konfesszióval. De mégis kegyelem várt rám céloznál. Ajándékok, melyeket nem érdelek. Nagymamám hangos, telt kacagása, unokaöccseim egészségének javulása. Nagynéném fáradt, ámde hálás mosolya. Picit

beszélgettünk az imádságról. Nem sokat, de szükség volt rá. Megoszthattuk egymással az élményt vele kapcsolatban. Majd búcsúzkodás, jóéjszakázás. Kijövet kezemben egy szatyor megpuccolt fokhagyma. Viszem haza. Finoman, mintha fáradt volna, súrolja a dinamóm a kereket. Máskor hangosabb. Most miért halkabb? Tiszteletben tartaná a törökzugi lakótelep nyugodását? Azt veszem észre, hogy előző utam utolsó szavai picit megerősítettnek bennem. Mindenesetre most látom meg, hogy örülhetek. Jól zárult a nap itt. Innen nem hiánnyal megyek tovább. Nem kell többet hozzátegyek a dologhoz. A kegyelem Istene kipótolja. Az Ő részével. A mindenhatalmával. Csodálatos. Nem is érteni, milyen nehéz ez máskor. Most megköszönöm. De csak magamban. Aztán énekelni kezdek. Azt a dalt, amit olyankor szoktam, amikor Isten hatalmával szembesülök. S általában ülök, a biciklimen. Már mondtam, hogy gyakran megesik ez velem. Tied a dicsőség. Ennél a sornál könnyezni kezdek. És imádás. Ízlelem a szavakat. Felemeljük kezeinket, így dicsérjük szent neved. A szatyor fokhagyma most nem gátol ebben. Nem zavarja a képet, az érzést. Fent a kezem. Jólesik. Jólesik testtel is dicsőíteni. Odaadni magam ennek a gyönyörnek. A hálásnak. Szükség volt rá. Nem hittem, hogy

ilyet átélek ma. Bűneim, mulasztásaim úgy rám terhelődtek, mint az iskolatászkám. Mert az iskolatászkám egy szimbólum. Tele van sok nehéz dologgal, és mindig a hátamon, vállamon. Mindig nyom. Szinte hozzászoktam. Mások néha megrémülnek, mennyire nehéz. Biztos az övék nekem is az lenne. A lelkiek biztosan. De most a bűnöm eltűnt. Meg lett bocsátva. Tekerek Törökzugon keresztül, kezemben a legegészségesebb zöldség, csíkos zacskóban, s közben éneklek tovább. Most már zengem. Ó, hatalmas, kezded nagy csodákat tesz. Belegondolok a mondat mélységébe. Hogyan tapasztaltam meg ezt, akár csak ma. Kegyelem, kegyelem, kegyelem. Nem akarom elkoptatni ezt a gyönyörű szót. Folytatódik a dal. Veled senki nem ér fel, veled senki nem ér fel. Ennél a sornál egy árnyékot látok a járdán elsuhanni. Talán azt hiszi, szerelmes dalt éneklek. Végül is napközben szerelemre is vágytam. Sok egyéb között. Talán úgy gondolja, ez most beteljesült. Mint ha látta volna a napom, s benne az áhítást, de az áhítatot nem. Folytatom, ismétlés jön, hátha meghallja, itt többről van szó. Hangosabban mondom, kezem a magasban, zörög a lakat a kormányon. Kanyarodok, visszanezdek. Rosszul láttam. Nem volt ott senki. Mindegy, nem is neki énekeltem. Hanem Istennek. Krisztusnak. Jó lett volna, ha valaki hallja, hogy van ilyen. Hogy nem csak, és nem annyi szürke felhő vonul el Magyarország fölött, mint amennyit látni vélünk. Hogy van igazi világosság is, az új biciklilámpáimnál, meg az utca LED-es fényeinek is igazibb, erősebb. Olyan, ami nem merül le, nem ég ki. Nem kell cserélni.

Itthon a családommal végre vacsorázok. Velük szeretnék lenni, asztalközösségben. Beszélgetünk, léleksimogató rajzfilm előzeteseket nézek az édesanyámmal. Egy kis szépségcsomag még neki. Édesapámnak bekapcsolom a focimeccset. Szereti, én is vele együtt. Örülök, hogy örül. Az ő apró örömük az én desszertem. Úgy is édesszájú vagyok. Szeretem őket, szeretném ezt érzékeltetni. Még van egy kis dolgom, de előtte még velük is igyekszem imádkozni, ígét olvasni. Szükségük van rá, a mosolyok megtar-

tására, megörökítésére. Finom befőtt legyen az örömük, ami megmarad.

Később már itt ülök a gép fölött, alszik az egész család. Hajszolt homlokomon csattant a múzsa csókja. Fáradt vagyok, van még leckém. Ennek nem örülök túlzottan. De Hillsong-ot hallgatom. A békesség fejedelméről szól a dal. Tetszik. Egyszerű a szövege, de nem túlságosan. A dallama is a címét igazolja. Közben baráttal, szeretett emberekkel csetelek. Elöttem az olasz tankönyv. Nekilátok. Ennyi fért bele ma. Jó lett volna több is, talán. Másként osztani az időt. De az ajándékokra gondolok. Például valóban kaptam békességet. És nem is az én erőlködése miatt. Akkor jött, mikor nem érdekelttem, nem számítottam rá. Kegyelemből. Pótlásul. Nem mindennapi mindennap volt ez. Hétköznapi, mert minden nap rászorulok erre a mennyei pótlásra, javításra. De különleges, mert ez nem magától értetődő. Bárcsak látnák ezt az embereket.

Az éjszaka közben elhalkul, csöndben hajtja le fejét minden ember, vége a zenének, az egésznapinak, s én megnyugszom. Mikor dolgom befejezem, kezem újra imára kulcsolom, s tekerem tovább álmaim bicaját.

Munkámért egyedül Istené a dicsőség!

Krisztován Márton